

людини йде на сон, 10 – на працю і 6 – на їжу. Склавши ці три числа, ви побачите, що вони становлять трохи більше половини від 72-х. А що стається з рештою 34 роками? Це вже залежить від самої людини, на що вона їх витратить. Саме цим і оцінюється життя кожної нормальної людини. Ви, можливо, здивовані: як багато часу у вашому розпорядженні! Але за той самий час одна людина може зробити в житті дуже багато, а інша – майже нічого” [2, с.75].

Вільний час сприяє відновленню сил, всебічному, гармонійному розвитку, тому використовувати його треба як велике багатство, що вдається лише тоді, коли людина живе повноцінно, різноманітно, належно озброєна гумором і добрим настроєм. Вільний час не слід розмінювати на всякі дрібниці, тут потрібна чітка організація. Слід використовувати вільний час для самовдосконалення. Тут мається на увазі турбота про своє здоров'я, фізичну форму, зовнішній вигляд, ставлення до людей і поводження з ними, вміння жити в колективі і долати труднощі, освіта і самоосвіта, особисті захоплення, фізкультура і спорт, культурні розваги і туризм і т.д. Проблема вільного часу дуже чітко проявляється при складанні плану самовдосконалення.

Тобто молоді люди ще не настільки обтяжені побутовими, сімейними обов'язками і в силу своїх природних вікових особливостей є сповнені ентузіазму, сил та енергії. Молодь сприймає, що у неї усе життя ще попереду, тому відмовка старших людей: “Мені вже пізно займатися собою чи щось змінювати у своєму житті ” – для них неактуальна. І це є однією з причин, чому саме в молодому віці бажано займатися самовихованням і присвячувати цьому більшу частину свого вільного часу.

Самовиховання як усвідомлена діяльність людини, спрямована на вдосконалення самої себе, на вироблення у себе позитивних якостей, звичок і подолання негативних. Самовиховання є тривалим процесом, що здійснюється протягом всього свідомого життя людини.

Література

1. Бурая Г.С. Соціальна робота . – Харків, 1994. – 249 с.
2. Капська А.Й. Соціальна робота: деякі аспекти роботи з дітьми та молоддю. – К., 2001. – 186 с.

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ПРАВОВИХОВНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ТА ПРОФІЛАКТИКА ПРАВОПОРУШЕНЬ СЕРЕД МОЛОДІ

Кравченко Т.О. (Полтава)

В останні роки теорія правового виховання активно розвивалася вітчизняними юридичною та педагогічною науками. Питанням правового виховання займалися такі вчені, як М. Орзих , Г. Янковський , Н. Чечина, В. Кудрявцев , В. Котюк та ін. Але, не дивлячись на великий обсяг літератури з указаної проблематики, все ще існують неповно і недостатньо розкриті аспекти наукових основ правовиховної діяльності, спостерігаються протиріччя в позиціях вчених по цілому ряду питань теорії правового виховання.

Правове виховання є важливим соціальним каналом, який дає можливість прищеплювати громадянам правові знання. Проте формування цих знань в правосвідомості індивідів дуже часто відбувається не тільки в процесі спеціально організованої свідомої виховної діяльності, але і під дією

різноманітних об'єктивних факторів соціальної дійсності. Тому процес правового виховання вимагає грамотного керівництва та управління з боку педагогів, батьків, соціуму.

Під правовиховною діяльністю розуміємо будь-яку діяльність, яка здійснюється у сфері правового виховання.

Управління – універсальна властивість соціальної організації, воно носить історично всезагальний характер і охоплює всі сфери суспільного життя. Без організації, впливу, регулювання, контролю неможливе духовне життя людей. Розвиток суспільства, ролі суб'єктивного фактору веде до підвищення значення свідомого, цілеспрямованого в управлінні життєдіяльністю людства [1].

Правова інформація у зв'язку з формальною визначеністю вигідно відрізняється від інших видів соціальної інформації, так як рівень визначеності обумовлює доступність значущої для управління (семантичної, за Вінером) інформації. Правова інформація має також широкі можливості для донесення її на загальносоціологічному рівні – безпосередньо від суспільства (держави) до особистості. Вказані особливості визначають необхідність в комунікативному процесі «право – особистість» опосередкованих ланок – групова свідомість, мікросоціальне оточення. При чому, середовище здатне не тільки посилювати вплив права на людину, але і вести до відхилення від поставленої мети. Це практично зобов'язує в управлінні правовиховною роботою чітко визначати:

- особливості об'єкта виховання;
- можливості суб'єкта;
- наявні (реальні) засоби, що придатні до використання в кожному окремому випадку;
- форми і методи роботи;
- стан взаємодії засобів, форм і методів виховання з урахуванням дії неконтрольованих чи слабоконтрольованих сил у визначених часових і просторових умовах [2].

Такі вимоги в найбільш загальному вигляді визначають основу управління правовиховним процесом.

Правове виховання молоді має два взаємозв'язаних аспекти. З одного боку, воно спрямоване на необхідність дотримуватись правил поведінки у навчальному закладі, громадських місцях, за місцем проживання. З іншого боку, дає молодим людям перспективу на майбутнє, навчає поважати закони. У своїй роботі педагогічний колектив має звертати увагу на ті розділи права, які захищають права та законні інтереси: норми кримінального, сімейного, трудового, житлового, цивільного права, тобто ті питання, з якими вихованці зустрічатимуться за стінами навчального закладу.

Правове виховання має здійснюватися на основі Конституції України, Програми правової освіти населення України, програми правового виховання та річного плану навчального закладу.

Відповідно до визначених вимог до управління правовиховною діяльністю та сформульованих у нормативних документах основних заходів щодо підвищення правової вихованості населення, створюються різноманітні проекти, що спрямовані на досягнення високого рівня правової культури української молоді.

Одним із основних напрямків проектної діяльності у сфері правового виховання молоді є профілактика правопорушень серед неповнолітніх.

Профілактика правопорушень серед молоді розглядається як один із найбільш значущих напрямків Комплексної програми профілактики правопорушень на 2007-2009 роки, що затверджена постановою Кабінету

Міністрів України від 20 грудня 2006 року № 1767. Ця програма чітко окреслила цілеспрямоване збагачення правових відносин у суспільстві й створення цілісної системи правової освіти та виховання. Один із суттєвих факторів даної системи є спільна діяльність правоохоронних органів та закладів освіти з учнівською молоддю і родиною щодо профілактики протиправних дій [4].

Необхідність створити комплексну інноваційну модель профілактики підліткової злочинності зумовлена передусім потребою в новій, більш ефективній системі реагування на правопорушення та профілактики злочинності серед неповнолітніх. Нове розуміння принципів профілактики злочинності ґрунтується на рекомендаціях Європейського Союзу, документах ООН та ЮНІСЕФ стосовно сучасного досвіду ювенальної юстиції, на передовому досвіді Канади, Швейцарії та інших європейських країн у проведенні профілактики підліткової злочинності.

Отже, на основі вище викладеного, можна зробити висновок, що правовиховна діяльність є одним з провідних виховних напрямків у сучасному суспільстві. Проте, не зважаючи на велику кількість дослідників, що приділяли увагу даному питанню, до цього часу не існує чітко визначеної дефініції правовиховної діяльності. Потребує подальшої теоретичної обробки питання управління правовиховною діяльністю, що є дуже важливим, адже правовим вихованням молоді треба займатись професійно та грамотно.

Література

1. Комплексна програма профілактики правопорушень на 2007-2009 роки, що затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 20 грудня 2006 року № 1767.
2. "Програма правової освіти населення України" Офіційний вісник України від 09.11.2001 – 2001 р., № 43, стор. 36, стаття 1921, код акту 20224/2001;
3. Орзих, М. Ф. Конкретность в правовом воспитании / М. Ф. Орзих. – Вестник кафедры теории и истории государства и права Одесского университета. – 1977 год.
4. Jankowski H. Prawo i moralność. Warszawa, 1968; Stiller G. Die Rolle des Rechts bei der Formung sozialistischer Persönlichkeit. – «Neue Justiz», 1971. – N 9.

СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ РЕГІОНУ В 2004-2009 РОКАХ

Кругляк І.С. (Полтава)

На даному етапі у свідомості дослідників, і в громадській думці відбулися відчутні зміни в уявленнях про молодь як про соціальну групу, котрій притаманні не лише типові «молодіжні» якості, але й ряд нових ознак («соціальних новоутворень»), у тому числі й прихований внутрішній потенціал політичної активності, який за певних обставин може актуалізуватися і впливати на перебіг політичних подій. То ж не можна не погодитися з тим, що молодь є однією з найперспективніших у політичному плані соціальних груп.

Проте напередодні президентських виборів 2009 року ці ж дослідники відзначають діаметрально-протилежну тенденцію: рівень політичної активності студентської молоді різко знизився і студенти готові практично бойкотувати президентські вибори, адже практично не вірять обіцянкам, даним